

[Køpke Christensen]

ling til forslaget, og endelig skal jeg gentage, hvad jeg sagde indledningsvis, at Fremskridtspartiet som sådan er positivt over for forslaget.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Det er til hr. Køpke Christensen. Hvis der er misforståelser, er det bedst at få dem ryddet af vejen med det samme.

Det blev nævnt, at læger ofte mener, at en kræftpatient kun har en måned tilbage, og at patienten så måske lever 12 måneder derefter. Det er rigtigt, at noget sådant somme tider forekommer, men jeg vil præcisere, at det jo ikke på nogen måde har noget med dette lovforslag at gøre. Det er først, når patienten er meget alvorligt syg, bevidstløs osv., at overvejelserne med henblik på livstestamentet melder sig, for hvis der er tale om en almindelig kræftpatient, som måske er oppegående, betyder det jo ikke noget, om det bliver den ene måned eller 12 måneder, set i relation til lovforslaget. Jeg er selvfølgelig godt klar over, at det betyder meget for patienten.

Men hvis hr. Køpke Christensen kan forklare, hvad det er, han mener, vil jeg da gerne høre det.

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Nu nævnte jeg cancerpatienter, men vi har jo også i al almindelighed set eksempler på patienter, der er langt, langt ude, men alligevel får det bedre i en efterfølgende periode, selv om man fra lægevidenskabelig side har sagt, at der ikke er store udsigter.

Jeg vil godt erkende, at det foreliggende forslag ikke går ud på, at man skal sige stop på et tidligt stadium, det er klart nok. Men jeg vil også godt understrege, at jeg synes, at spørgsmålet har en så stærk etisk karakter, at det er svært at pålægge lægerne det ansvar, også fordi der skal være et samspil mellem lægerne og patienten. Der er meget psykologi med i det her, og jeg mener ikke, at alle læger er i stand til at klare det, fordi de ikke er psykologer.

Derfor tror jeg også, at der er et problem her: Det psykiske pres, man lægger på den patient, der får at vide, at han eller hun ikke har mere end 2-3 måneder tilbage, bevirker måske, at den pågældende siger, at der ikke er noget at

leve videre for, selv om situationen måske kunne vende sig til det positive senere hen. Det har vi også set, og det er det, jeg er meget, meget ked af i denne forbindelse.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Hvis vi ser på virkelighedens verden, var det måske for 4-5-6 år siden ret typisk på sygehuse, at lægerne sagde, at nu er der måske én måned eller 3 måneder tilbage. Situationen er i dag, at langt de fleste læger vælger at sige, at det er en alvorlig sygdom, og det ser ikke ud til, at patienten kan blive rask. Det er meget, meget sjældent, man giver en tidsfrist i dag, man siger, at man vil gøre det maksimalt muligt, prøve at gøre det så godt som overhovedet muligt for patienten i den sidste tid.

Men min personlige holdning er også, at man skal aldrig nogen sinde som læge give en tidsfrist. Man kan gøre det klart, at det er en alvorlig sygdom, men man skal ikke begynde at sige, at der er 4 uger eller 8 uger tilbage.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg synes, det er helt korrekt af hr. Køpke Christensen at rejse spørgsmålet.

Jeg kan godt forstå, at hr. Jørgen Winther udtaler sig, som han gør, for det er hans personlige holdning. Men hvor mange læger har ikke slynget ud til et ganske uforberedt menneske, at den pågældende skal dø og kun har så og så kort tid tilbage? Jeg har talt med dem – og det har hr. Jørgen Winther og hr. Køpke Christensen nok også – talt med mennesker, der har fået det chok.

Så hvis vi skal have den bestemmelse om, at lægen skal informere, må man også se nærmere på lægernes uddannelse. Det må være et krav, at lægerne altid skal give patienterne et vist håb, for det er forkert, hvis man tager håbet fra et menneske og siger: Der ikke er noget at gøre, men se at få det så godt som muligt de sidste par måneder. Derfor synes jeg, det er meget væsentligt, at det element kommer ind i debatten under den videre behandling af forslaget.

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):